

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 382/2023-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Libora Duřu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], toho času v [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. Katunský, JUDr. Kuzma a spol., Floriánska 16, Košice, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Milan Kuzma, proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 36 Tk 1/2017 zo 4. októbra 2019, rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 2 To 21/2020 zo 7. apríla 2021 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Tdo 96/2022 z 8. februára 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. mája 2023 a doplnenou 11. júla 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho práva byť osobne prítomný na pojednávaní podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 14 ods. 3 písm. d) Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“), svojho práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, svojho práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru a svojho práva na prezumpciu neviny podľa čl. 50 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 2 dohovoru, a to rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 36 Tk 1/2017 zo 4. októbra 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 To 21/2020-3897 zo 7. apríla 2021 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 5 Tdo 96/2022 z 8. februára 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Sťažovateľ zároveň navrhuje zrušiť napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a vec mu vrátiť

na ďalšie konanie. Sťažovateľ si od najvyššieho súdu uplatňuje aj finančné zadosťučinenie vo výške 50 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol sťažovateľ uznaný za vinného v bode 1 z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) v súbehu s v bode 2 označeným prečinom neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona, v bode 3 označeným pokusom zločinu podvodu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona k § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona a v bode 4 označeným prečinom neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona na skutkovom základe tak, ako je uvedený v napadnutom rozsudku okresného súdu, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 21 rokov, na ktorého výkon bol zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Súčasne mu bol uložený trest prepadnutia tam uvedených vecí, ochranný dohľad v trvaní 3 rokov a povinnosť nahradiť poškodenému škodu vo výške 550,43 eur. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie proti všetkým výrokom napadnutého rozsudku okresného súdu a prokurátor proti výroku o treste v neprospech sťažovateľa. O týchto odvolaniach rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že odvolanie sťažovateľa postupom podľa § 319 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) ako nedôvodné zamietol a na podklade odvolania prokurátora zrušil rozsudok okresného súdu v časti vo výroku o treste odňatia slobody, spôsobe jeho výkonu, treste prepadnutia vecí a ochrannom dohľade a postupom podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku o tomto treste znova rozhodol. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ aj dovolanie, ktoré bolo napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietnuté podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti vyčítal najvyššiemu súdu porušenie práva byť osobne prítomný na pojednávaní, ktorého sa mal najvyšší súd dopustiť tým, že o odmietnutí jeho dovolania rozhodol na neverejnom zasadnutí, a nie na verejnom zasadnutí. Poukázal pritom na rozdiel medzi zamietnutím dovolania (§ 392 ods. 2 Trestného poriadku) a odmietnutím dovolania (§ 384 ods. 1 Trestného poriadku). Podľa sťažovateľa dovolací súd môže zamietnuť dovolanie aj na neverejnom zasadnutí, ale odmietnuť ho musí vždy na verejnom zasadnutí, a preto sa domnieva, že najvyšší súd v jeho prípade nepostupoval správne.

4. Sťažovateľ porušenie svojho práva na prezumpciu neviny v predmetnej trestnej veci videl v tom, že znalkyňa [REDACTED] ho mala ešte počas súdneho konania označiť za páchatela.

5. Právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces mal najvyšší súd porušiť tým, že sťažovateľove dovolacie námietky nepreskúmal meritorne s odôvodnením, že ide o skutkové otázky. Okrem toho sťažovateľ zastával názor, že krajský súd sa obmedzil iba na prevzatie konštatačného právneho záveru uvedeného v rozsudku okresného súdu bez toho, aby meritorne preskúmal argumentačné námietky sťažovateľa vznesené v odvolacom konaní. Najvyšší súd uvedené pochybenie nenapravil, skôr, naopak, ho ešte viac prehľbil tým, že neodpovedal na podstatu veci. Nemožno opomenúť

ani tú skutočnosť, že okresný súd fakticky doslovne elektronicky prekopíroval podstatnú časť záverečnej reči prokurátora do rozsudku. Podľa sťažovateľa je preto jeho odsúdenie založené na záverečnej reči prokurátora, ktorú si nekriticky osvojil okresný súd aj krajský súd a v konečnom dôsledku aj najvyšší súd.

6. Porušenie svojho práva na obhajobu a spravodlivé súdne konanie sťažovateľ videl v tom, že odvolací súd podľa neho nevyvinul žiadne úsilie, aby zabezpečil účasť znalcov [REDAKOVANÉ] (písmoznalectvo) a [REDAKOVANÉ] (klinická psychológia dospelých) na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom. Znalecký posudok [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] sťažovateľ predložil odvolaciemu súdu v rámci doplnenia svojho odvolania z 1. apríla 2021 (t. j. 6 dní pred vydaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, pozn.). Vo vzťahu k znalcovi [REDAKOVANÉ]. [REDAKOVANÉ] sťažovateľ uviedol, že tento ním kontaktovaný znalec po prevzatí súdneho spisu zistil, že v spise sa nenachádzajú všetky porovnávacie materiály, ktoré mala znalkyňa [REDAKOVANÉ]. [REDAKOVANÉ] k dispozícii ešte v prípravnom konaní, a preto nemohol vyhotoviť kontrolný znalecký posudok. Sťažovateľ preto tvrdil, že jeho právo na obhajobu bolo porušené tým, že mu bolo znemožnené nechať si vypracovať svoj súkromný kontrolný znalecký posudok. Sťažovateľ sa domnieval, že znalecké posudky [REDAKOVANÉ] (klinická psychológia dospelých) a [REDAKOVANÉ]. [REDAKOVANÉ] (písmoznalectvo) boli rozhodujúcimi dôkazmi, o ktoré opreli okresný súd aj krajský súd výrok o vine sťažovateľa. Sťažovateľ ale tvrdil, že vypočutie ním navrhovaných znalcov, resp. znalecký posudok [REDAKOVANÉ] mali spochybníť objektivitu a správnosť záverov ustanovených znalkyň, a preto navrhol konfrontovať týchto znalcov, čomu krajský súd v konečnom dôsledku nevyhovel.

7. Napadnutému rozsudku okresného súdu sťažovateľ vyčítal, že podstatná časť jeho odôvodnenia mala byť doslovne prekopírovaná zo záverečnej reči prokurátora. Sťažovateľ sa pritom domnieval, že konštatovanie okresného súdu, že sťažovateľ nezisteným spôsobom úmyselne usmrtil [REDAKOVANÉ], nemalo oporu vo vykonanom dokazovaní.

8. Sťažovateľ po podaní ústavnej sťažnosti spísanej jeho právnym zástupcom doručil ústavnému súdu 11. júla 2023 jej doplnenie, ktoré spísal sám. V tomto podaní sťažovateľ zdrazňuje, že v trestnom konaní sa nenašlo telo [REDAKOVANÉ] a on bol odsúdený iba na základe nepriamych dôkazov. Okresný súd, odvolací súd aj dovolací súd mali pochybiť, ignorovať dôkazy a arbitrárne ho odsúdiť za vraždu, ktorá sa nestala, a preto žiada ústavný súd, aby to napravil.

9. Sťažovateľ si uplatnil proti najvyššiemu súdu primerané finančné zadosťučinenie vo výške 50 000 eur, pričom túto sumu odôvodnil iba konštatovaním, že porušenie jeho základných práv malo byť hrubé a svojvoľné.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na súdnu ochranu a na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), ako aj práva na obhajobu [čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru] a práva na prezumpciu neviny (čl. 50 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 2 dohovoru) napadnutými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu, ako aj napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Iba samotnému najvyššiemu súdu sťažovateľ vyčítal porušenie práva

byť osobne prítomný na pojednávaní [čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 14 ods. 3 písm. d) paktu].

11. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu:

12. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

13. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie týchto práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

14. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že napadnutý rozsudok okresného súdu bol predmetom súdneho prieskumu realizovaného krajským súdom na základe sťažovateľom podaného odvolania. Konanie o tomto odvolaní bolo skončené napadnutým rozsudkom krajského súdu. Pre rozhodnutie ústavného súdu v časti namietaného porušenia označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavou sťažnosťou prezentovaného porušenia základného práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivý proces a základného práva na obhajobu napadnutým rozsudkom okresného súdu. Na prerokovanie tejto

časti ústavnej sťažnosti nemá ústavný súd danú právomoc, preto ju bolo potrebné v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde].

15. Sťažovateľ tiež namietal porušenie označených práv aj napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorým krajský súd v konečnom dôsledku potvrdil odsúdenie sťažovateľa prvostupňovým súdom. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie.

16. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ aj vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu mal k dispozícii účinný prostriedok nápravy (vo forme dovolania), ktorý využil a o ktorom bol oprávnený a povinný rozhodnúť orgán verejnej moci (najvyšší súd), ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu. Rozhodovacia činnosť všeobecných súdov všetkých stupňov (vrátane dovolacieho) pritom v zásade pokrýva celý rozsah základných práv spojených s trestným konaním, ktorý je relevantný pre konanie o ústavnej sťažnosti, keďže všeobecné súdy plnia úlohu nielen ochrancov zákonnosti, ale aj prvotných ochrancov ústavnosti. Právomoc ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je preto (okrem výnimočných prípadov) uplatniteľná až po vyčerpaní riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, ktoré právna úprava subjektom zúčastneným na konkrétnom konaní pred orgánom verejnej moci v záujme ochrany ich práv (vrátane základných práv a slobôd) poskytuje.

17. V tejto časti ústavný súd konštatuje, že námietky ktoré sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti vyčítal napadnutému rozsudku krajského súdu, si mohol uplatniť aj vo svojom dovolaní v rámci príslušných dovolacích dôvodov. Ústavný súd s ohľadom na princíp subsidiarity odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj vo vzťahu ku krajskému súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

18. Svoju námietku smerujúcu k porušeniu svojho práva byť osobne prítomný na pojednávaní založil sťažovateľ na rozdiel medzi § 392 ods. 2 Trestného poriadku a § 384 ods. 1 Trestného poriadku, z ktorého vyvodil, že najvyšší súd môže odmietnuť dovolanie iba na verejnom zasadnutí, a nie na neverejnom zasadnutí, ako to bolo v predmetnom prípade. Sťažovateľ v tejto svojej argumentácii ale opomenul uviesť, že najvyšší súd odmietol jeho dovolanie podľa § 382 Trestného poriadku, ktorý vyslovene stanovuje situácie, keď najvyšší súd odmieta dovolanie na neverejnom zasadnutí. Najvyšší súd teda postupoval v súlade s príslušným procesno-právnym predpisom a takýto postup nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

19. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu prezumpcie nevinny ústavný súd v prvom rade podotýka, že sťažovateľ túto námietku neartikuloval vo svojom dovolaní. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, avšak nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc (III. ÚS 149/04, III. ÚS 90/03, III. ÚS 135/03, II. ÚS 30/09, IV. ÚS 266/08, II. ÚS 399/2014, II. ÚS 70/2017). Navyše podľa judikatúry, na ktorú poukázal aj sám sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti (napr. R 82/2001, R 61/2003), platí, že ak sa znalec v znaleckom posudku vyjadrí k právnym otázkam, nemusí to robiť celý znalecký posudok nepoužiteľným, pretože použiteľná je tá časť, ktorá

sa zaoberá riešením odborných otázok, a preto aj keby znalkyňa označila sťažovateľa za páchatela (čo sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti podoprel iba svojimi všeobecnými tvrdeniami bez toho, aby ich bližšie konkretizoval, pozn.), pre konajúce súdy boli relevantné iba tie závery, ktoré sa týkali samotného predmetu znaleckého dokazovania. Údajným postupom znalkyne tak nemohlo byť porušené sťažovateľovo právo na prezumpciu nevinu ani len teoreticky.

20. So znaleckým dokazovaním súvisí aj ďalšia námietka sťažovateľa v jeho ústavnej sťažnosti, a to vypočutie sťažovateľom navrhovaných znalcov v rámci odvolacieho konania. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti tvrdil, že postupom odvolacieho súdu malo dôjsť k porušeniu jeho práva na obhajobu, no v rámci svojho dovolania smerujúceho proti napadnutému rozsudku krajského súdu nenamietal, že by zásadným spôsobom bolo porušené jeho právo na obhajobu [dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku]. Sťažovateľ svojím dovolaním napádal napadnutý rozsudok krajského súdu aj vecne z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku (vo veci rozhodol nepríslušný súd), podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku (je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom) a podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť). Ústavný súd aj s ohľadom na závery v predošlom bode zdôrazňuje, že pri rozhodovaní všeobecného súdu v konaní, ktorého je sťažovateľ účastníkom, totiž sťažovateľ nemôže len pasívne vyčkávať na rozhodnutie a v prípade, ak je preňho nepriaznivé, napadnúť ho ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ale v záujme ochrany svojich práv sa má snažiť ovplyvniť všeobecný súd svojou argumentáciou ešte pred jeho rozhodnutím. Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa porušenia svojho práva na obhajobu tak ale sťažovateľ v tomto prípade zjavne nepostupoval.

21. Napriek tomu najvyšší súd v napadnutom uznesení [v rámci posúdenia podmienok dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku], čo sa týka sťažovateľovho tvrdenia, že krajský súd sa nevysporiadal so sťažovateľom predloženým znaleckým posudkom [REDAKOVANÉ], odkázal na svoje rozhodnutie č. k. 1 TdoV 6/2017 zo 14. mája 2018 (uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 43/2018). V tomto judikáte najvyšší súd vyslovil, že ak v odvolacom konaní strana navrhla vykonať dôkaz a odvolací súd konajúci na verejnom zasadnutí jej nemieni vyhovieť, nie je potrebné, aby návrh formálne (s odrazom v zápisnici o verejnom zasadnutí) odmietol. Z hľadiska zachovania práv obhajoby je dôležité, či sa odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia s návrhom, resp. dôkaznou situáciou vysporiadal; k takému vysporiadaniu môže dôjsť aj konkrétnym odkazom na odôvodnenie napadnutého rozsudku. V tomto kontexte najvyšší súd odkázal sťažovateľa na s. 48 a nasl. napadnutého rozsudku krajského súdu, z ktorého explicitne vyplýva, že krajský súd sa v konečnom dôsledku so sťažovateľovým dôkazným návrhom zákonným spôsobom vysporiadal. K ďalším dovolacím námietkam sťažovateľa týkajúcim sa znaleckého dokazovania, resp. spochybňovania záverov znalcov najvyšší súd odkázal na znenie § 145 ods. 1 druhej vety Trestného poriadku, podľa ktorého znalec nie je oprávnený riešiť právne otázky ani hodnotiť vykonané dôkazy, ani robiť právne závery. Konštatácia znalca v rámci znaleckého posudku teda nie je právnym posúdením veci, ale ide o dôkazný prostriedok, z ktorého vyplývajú skutkové závery, a preto sa nimi najvyšší súd nemohol vecne zaoberať.

22. Nad rámec už uvedeného ústavný súd k sťažovateľovým námietkam týkajúcim sa znaleckého dokazovania ešte dopĺňa, že porovnávacie listiny, ktoré mali chýbať v súdnom spise a pre ktoré údajne nemohol vyhotoviť znalec [REDACTED] súkromný znalecký posudok pre sťažovateľa, boli ešte v prípravnom konaní uznesením ČVS: KRP-67/1-VYS-ZA-2016 z 2. novembra 2016 vrátené [REDACTED] [REDACTED]. Predmetné uznesenie bolo doručené aj obhajcovi sťažovateľa (4. novembra 2016), pričom sťažovateľ proti tomuto uzneseniu nepodal sťažnosť (uvedené vyplýva zo skutočností uvedených na s. 62 napadnutého rozsudku okresného súdu a sťažovateľ tieto závery žiadnym spôsobom vo svojej ústavnej sťažnosti nespochybňoval, iba ich opomenul uviesť, pozn.). Sťažovateľ teda mal celkom zjavne vedomosť o tom, kde sa predmetné porovnávacie materiály nachádzajú, a preto neobstojí jeho tvrdenie, že konajúce súdy mali znemožniť vyhotovenie znaleckého posudku znalcom [REDACTED].

23. Napokon najvyšší súd sa v napadnutom uznesení vysporiadal s každým z troch dovolacích dôvodov, ktoré vzniesol sťažovateľ, a v rámci toho vysvetlil, prečo tieto uplatnené dovolacie dôvody nemohli byť v predmetnom prípade naplnené. Tieto jeho závery sú úplne logické a zrozumiteľné a ústavný súd sa s nimi plne stotožňuje. Ústavný súd zároveň poukazuje na to, že sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti nenapádal tieto konkrétne vysvetlenia, ale iba samotný fakt, že najvyšší súd rozhodol podľa § 382 Trestného poriadku, t. j. že rozhodol na neverejnom zasadnutí a bez meritórneho preskúmania veci. Samotný fakt, že najvyšší súd nepostupoval podľa predstáv sťažovateľa, ale nemôže predstavovať porušenie práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces. Vzhľadom na toto vysvetlenie neprichádza do úvahy porušenie sťažovateľovho práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces iba na základe tvrdenia, že ním uplatnené dovolacie dôvody najvyšší súd nepreskúmal meritórne, keď odmietnutie dovolania podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku je vecným meritórnym rozhodnutím, aj keď v procesnej forme odmietnutia dovolania.

24. K sťažovateľovej námietke, že chýba telo obete, ústavný súd odkazuje na vyjadrenie najvyššieho súdu, ktorý v napadnutom uznesení v rámci odpovede na sťažovateľom spochybňovaný skutkový stav a právne posúdenie uviedol, že okresný súd, ako aj krajský súd sa v odôvodneniach svojich rozhodnutí dostatočne presvedčivo a argumentačne správne vysporiadali s obhajobnou argumentáciou sťažovateľa, ako aj jeho dôkaznými návrhmi. Rozsudkom okresného súdu a na neho nadväzujúcim rozsudkom krajského súdu bol skutkový stav veci dostatočne zistený a následne správne podriadený pod príslušné skutkové podstaty daných trestných činov. Na zdôraznenie už uvedeného najvyšší súd na s. 21 až 23 napadnutého uznesenia citoval zhrnuté závery dokazovania z napadnutého rozsudku krajského súdu, z ktorých jednoznačne vyplýva, že napriek absencii mŕtvoly [REDACTED] bol skutok preukázaný nepriamymi dôkazmi, ktoré vytvorili ucelenú neprerušovanú logickú reťaz, ktorá v konečnom dôsledku nepripúšťa žiadny iný záver ako ten, že skutok, ktorý mu bol kladený za vinu, spáchal sťažovateľ.

25. Napokon na skompletizovanie mozaiky námietok sťažovateľa v jeho ústavnej sťažnosti (k námietke, že okresný súd z veľkej časti skopíroval záverečnú reč prokurátora, ktorú v konečnom dôsledku odobril aj dovolací súd, pozn.) ústavný súd konštatuje (rovnako ako krajský súd už v napadnutom rozsudku), že z povahy trestného konania vyplýva, že súd sa pri porovnávaní argumentov strán konania častokrát prikloní k jednej z týchto strán. Niekedy je totiž fakticky nemožné tie isté okolnosti uviesť inak, ako ich uviedla strana konania napríklad v priebehu

trestného konania alebo v prednese záverečnej reči, pokiaľ sú kvalitatívne a argumentačne presvedčivé.

26. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

27. Pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a sťažovateľom označeným právom na súdnu ochranu a na spravodlivý proces, ako aj právom byť osobne prítomný na pojednávaní ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie svojho práva na obhajobu a prezumpciu neviny napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ju ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde, pretože v ústavnej sťažnosti vyčítal sťažovateľ najvyššiemu súdu okolnosti, ktoré predtým neuviedol vo svojom dovolaní, a preto na nich najvyšší súd v napadnutom uznesení ani nemohol žiadnym spôsobom reagovať.

28. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval v petite svojej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. augusta 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu